

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 86/03-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. apríla 2003 predbežne prerokoval sťažnosť M. B., bytom Š., zastúpeného advokátom JUDr. J. Ch., Ž., ktorou namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Považskej Bystrici vo veci vedenej pod sp. zn. 6 C 544/96 v spojení s postupom Krajského súdu v Trenčíne vo veci vedenej pod sp. zn. 19 Co 9/02, za účasti Okresného súdu v Považskej Bystrici a Krajského súdu v Trenčíne, a takto

r o z h o d o l:

Sťažnosť M. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e:

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. marca 2003 doručená sťažnosť M. B., bytom Š. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. Ch., Ž., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu v Považskej Bystrici (ďalej len „okresný súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 6 C 544/96 v spojení s postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 19 Co 9/02.

Z obsahu sťažnosti a príloh, ktoré k nej boli doložené, vyplynulo, že na základe žaloby sťažovateľovho brata zrušil okresný súd rozsudkom sp. zn. 6 C 544/96 z 30. augusta 1999 podielové spoluvlastníctvo k nehnuteľnostiam, ktoré vlastnili spolu so sťažovateľom. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, na základe ktorého krajský súd uznesením sp. zn. 19 Co 20/00 z 31. októbra 2000 zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že po začatí konania nastala v predmetnej veci závažná právna skutočnosť, majúca vplyv predovšetkým na spôsobilosť byť účastníkom občianskoprávneho konania. Sťažovateľov brat totiž 29. augusta 1999 zomrel a napriek tomu bolo vo veci 30. augusta 1999 prvostupňovým súdom rozhodnuté. Na základe príkazu krajského súdu pokračoval okresný súd v konaní s dedičmi nebohého brata a rozsudkom sp. zn. 6 C 544/96 zo 4. októbra 2001 rozhodol tak, že zrušil a nadväzne na to vyporiadal podielové spoluvlastníctvo účastníkov konania k nehnuteľnostiam. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie sťažovateľ, ktorý navrhol jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie okresnému súdu. Krajský súd však rozsudkom sp. zn. 19 Co 9/02 z 9. januára 2003 rozsudok okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ v pôvodnej sťažnosti vyslovuje nespokojnosť s tým, ako sa krajský súd vysporiadal s jeho odvolaním a predloženými dôkazmi, a zastáva názor, že postupom okresného súdu a krajského súdu bolo porušené jeho „právo na spravodlivé prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“. Na základe uvedeného sťažovateľ požiadal ústavný súd, aby rozhodnutím vyslovil, že okresný súd postupom a rozhodnutím vo veci vedenej pod sp. zn. 6 C 544/96 v spojení s postupom a rozhodnutím krajského súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 19 Co 9/02 *„porušili právo M. B., aby sa jeho vec prerokovala spravodlivo a bez zbytočných prietáhov, tak ako je to uvedené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR“*, a súčasne navrhol, aby ústavný súd rozsudky vydané v označených konaniach ako nezákonné zrušil.

Napokon sa sťažovateľ domáhal aj priznania primeraného finančného zadost'učinenia v sume 150 000 Sk a požaduje, aby mu bola priznaná aj úhrada trov konania.

Podaním doručeným ústavnému súdu 25. apríla 2003 označeným ako „Upresnenie sťažnosti a návrhu na rozhodnutie“ právny zástupca sťažovateľa na základe výzvy ústavného súdu z 10. apríla 2003 upravil svoj návrh na rozhodnutie vo veci samej a navrhol, aby ústavný súd vo veci porušenia jeho práv vydal nasledovný nález:

„1. Základné právo sťažovateľa M. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu v Považskej Bystrici vo veci konanej pod sp. zn. 6 C 544/96-469 a postupom Krajského súdu v Trenčíne v odvolacej veci sťažovateľa pod sp. zn. 19 Co 9/02-500 bolo porušené.

2. Rozhodnutie Okresného súdu v Považskej Bystrici 6 C 544/96-469 a rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne 19 Co 9/02-500 zrušuje.

3. M. B. priznáva primerané finančné zadost'učinenie vo výške 150 000 Sk, ktoré je Okresný súd v Považskej Bystrici povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom,

ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii

Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie všeobecnej alebo osobitnej podmienky je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

S prihliadnutím na to, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ustanoveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a krajského súdu v označených konaniach, ústavný súd poukazuje na účel a podstatu tohto základného práva, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorom sa nachádza osoba (účastník konania pred súdom) domáhajúca sa rozhodnutia súdu v jej veci bez ohľadu na jej postavenie v súdnom konaní dovtedy, kým v jej veci nie je rozhodnuté s účinkami právoplatnosti (napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 10/98, I. ÚS 89/99, III. ÚS 87/02).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, II. ÚS 12/01, II. ÚS 52/01, III. ÚS 116/01, IV. ÚS 37/02) sa ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecnými súdmi) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu

základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Tak je tomu predovšetkým v prípade tých konaní, ktoré boli právoplatne skončené ešte pred podaním návrhu na ústavný súd.

Ústavný súd 7. apríla 2003 na okresnom súde zistil, že konanie, v ktorom malo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 6 C 544/96 v spojení s postupom krajského súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 19 Co 9/02, bolo právoplatne skončené 12. februára 2003.

Sťažovateľ však namietol porušenie svojho vyššie označeného základného práva sťažnosťou doručenou ústavnému súde 28. marca 2003, teda v čase po právoplatnom skončení predmetného konania. Z uvedeného možno vyvodit', že konanie o sťažnosti sťažovateľa nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa citovaného článku ústavy a dohovoru.

Opierajúc sa o tento skutkový stav a stabilizovanú judikatúru ústavného súdu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd napokon poznamenáva, že rozhodovanie o zrušení sťažovateľom označených právoplatných rozhodnutí vyplýva z čl. 127 ods. 2 ústavy a o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia podľa čl. 127 ods. 3 ústavy by prichádzalo do úvahy iba v tom prípade, ak by nadväzovalo na rozhodnutie o vyslovení porušenia jeho základných práv. Keďže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní posúdil sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú, bolo už bez ďalšieho právneho významu zaoberať sa jej zvyšnou časťou.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. apríla 2003